

която водеше Зорѣ, като бѣше ноцноходка (somnambule), дигна се сънена, както що правѣтъ сичкы онѣзи, които се нападатъ отъ тази болестъ, и се завърна въ дома си; а Зора като се събуди, и се видѣ самичка въ тази горѣ, почна да плаче. Още бѣше нощъ, и като се дигна, тражеше да излѣзне отъ горѣтъ; но вмѣсто да оправн пѣтя си, тя се още повече побърка. Наконецъ тя видѣ много надалѣчь една свѣтлость; и като отиде къмъ онази странѣ, найдѣ една малка къщицѣ. Зора потропа на вратѣтъ и една овчарка дойде, та ѝ отвори и ѣк попыта що искаше.

„Мила моя майко, ѝ рече Зора, моля ви, смилете се да ми дозволите да прѣспѣ въ къщицѣ ви, защото ако остана въ горѣтъ, ще мя изѣдѣтъ вълцитѣ.“

— На драго сърдце, красно моя дѣвойко, ѝ отговори овчарката; но, кажете ми, защо сте тъй закѣснели въ тази горѣ?

Зора ѝ приказа исторіѣтъ си и ѝ рече:

„Не съмъ ли прочее твърдѣ злочеста, дѣто съмъ се изгубила, и не щеше ли да бѣде по-добрѣ да съмъ была умрѣла когато се раждахъ! Що съмъ сторила милостиво му Богу, та да бѣдѣ только бѣдна и окаянна?“

Никога не трѣбва да мѣхремъ противъ Бога драго мое чедо, отговори овчарката; Богъ сичко може, той не прѣмѣдрѣ, той вы обыча, и вый трѣбва да вѣрвате, че не не дозволилъ вашѣтъ злостіѣ, освенъ за ваше добро. Повѣрете се нему и запомтете добрѣ, че Богъ покровителствува добрыѣ хора, и че тежкыѣ нѣща, които имъ се случватъ, не сѣ секога злостіѣ. Обывавайте съ мене, азъ щѣ ви бѣдѣ майка, и щѣ вы обычамъ като свои дѣщерѣ.“